

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3492/2025
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Димитријевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, ВП 11411 Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 795/2025 од 23.07.2025. године, у седници одржаној 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 795/2025 од 23.07.2025. године, у потврђујућем делу, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 795/2025 од 23.07.2025. године, у потврђујућем делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1599/2024 од 15.01.2025. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете задобијене повредом на раду исплати и то: на име претрпљених физичких болова 72.000,00 динара, а одбијен је тужбени захтев за износ преко досуђеног а до тражених 90.000,00 динара; на име претрпљеног страха 63.000,00 динара, а одбијен је тужбени захтев за износ преко досуђеног а до тражених 80.000,00 динара; на име душевних болова због умањене животне активности 90.000,00 динара, а одбијен је тужбени захтев за износ преко досуђеног а до тражених 150.000,00 динара и за наруженост 18.000,00 динара, а одбијен је тужбени захтев за износ преко досуђеног а до тражених 20.000,00 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 191.210,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 795/2025 од 23.07.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог изреке у делу који се односи на накнаду нематеријалне

штете за претрпљене физичке болове, претрпљени страх и за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, са досуђеном законском затезном каматом. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу става првог изреке, тако што је одбијен тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да му на име накнаде нематеријалне штете на име наружености исплати 18.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је тужена обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 168.350,00 динара, док је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова преко досуђеног износа а до 191.210,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне штете. По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 - други закон). Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потреба новог тумачења права у погледу примене одредбе члана 154, 173, 174. 177, 192. и 200. Закона о облигационим односима и одредбе члана 164. Закона о раду, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, а код чињеничног утврђења да је тужилац, запослен код тужене, претрпео повреду на раду, те да је тужена као послодавац била дужна да обезбеди безбедне услове за рад, што у конкретној ситуацији није учинила, при томе правилно утврдивши да постоји допринос тужиоца настанку штете. У конкретном случају, Врховни суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним схватањем које је изражено кроз одлуке ревизијског суда, а ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено у истој или сличној чињенично-правној ситуацији.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 441. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази

динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 09.10.2023. године, а поднеском од 06.03.2024. године, тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 225.000,00 динара.

У конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужилац тражи заштиту права из радног односа, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, па како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то ни ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић